

Germans, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no menteixo; la meva consciència guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni:

Sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor: tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germans, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells, el Crist, que és Déu per damunt de tot. Sigui beneït per sempre, amén.

De la carta als Romans 9, 1-5

El millor comentari del fragment de la carta als Romans que llegim avui i del que llegirem diumenge que ve, és el n.º 4 de la Declaració «Nostra Aetate», del Concili Vaticà II, sobre les religions no cristianes:

«L'Església de Crist reconeix que els inicis de la seva fe i de la seva elecció es troben ja en els Patriarques, en Moisès i en els Profetes, conforme al misteri salvador de Déu. L'Església de Crist professa que tots els cristians, fills d'Abraham segons la fe, són inclosos en la vocació del mateix Patriarca, i que la salvació de l'Església és místicament figurada per la sortida del poble escollit d'una terra d'esclavitud. Per això l'Església no pot oblidar-se que ha rebut la revelació de l'Antic Testament a través d'aquell poble, amb el qual Déu, per una inefable misericòrdia seva, es va dignar de concloure l'Antic Pacte; no pot oblidar-se que es nodreix de la rel de la bona olivera, en la qual han estat empeltades les branques de l'olivera borda de les nacions.

Efectivament, l'Església creu que el Crist, la nostra Pau, ha reconciliat per mitjà de la creu els jueus i les nacions paganes, i que dels dos pobles n'ha fet un de sol en Ell mateix. L'Església té també presents les paraules del Apòstol Pau referents als del seu llinatge segons la carn (cf. text d'avui). Es recorda semblantment que són jueus els apòstols, fonaments i columna de l'Església, i molts d'aquells primers deixebles que van anunciar l'Evangelí de Crist al món.»

DE L'EXPOSICIO DE GOIGS

L'exposició de GOIGS que hi ha hagut aquests dies a la Biblioteca de la Caixa d'Estalvis ens ha fet caure més en compte de la gran fecunditat artística de Mn. Josep Maideu i Auguet: la col·lecció exhibida n'era un testimoni ben evident.

Sorprenia, en visitar-la, la quantitat tan gran de motius que donaven peu a l'expressió artística dels goigs. La inspiració musical de Mn. Josep Maideu posada al servei de l'obra dels Goigs feia possible que siguessin cantades les lloances d'innombrables fets i imatges que es veneren aquí i allà del nostre país.

L'exposició posava també de manifest ben palesament la dedicació entusiasta d'en Ricard Vives i Sabaté a l'obra dels Goigs, i demanava que «afavoríssim la continuïtat de l'admirable obra poètica, artística i religiosa, començada pels qui ens precediren ja fa més de set-cents anys». Així ho pregonava un folletó.

MUSICA DE VESPRE

Novament els participants al «Stage de Musique» de Prada han visitat la nostra vila.

En anys passats que comentàvem la notícia en una ocasió semblant, fèiem resaltar el goig que proporciona el veure una colla de jovent tan nombrosa dedicada a l'art difícil de domesticar un instrument per fer-li sonar unes melodies que anomenem clàssiques. Clarinets, flautes, violins, cel·los, violes, pianos, no són instruments que hom pugui dominar així com així. Vol hores d'entrenament, bon gust, paciència.

Van oferir-nos una estona de música. Però també ens van donar, i això és potser el més interessant, el testimoni de tot un jovent que sap dedicar esforç per conservar una herència musical que no es pot perdre. Els ho agraïm.